

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 483. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918585488.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

Saa kom den Tid, da hendes Fader følte sig saa lykkelig og skaffede hende og Hald en hidtil ukjendt, rig Tilværelse - og derpaa Sorgens Tid. Efter Grosserer Sanders Død fik Hald strax en meget stor 484 Sum udbetalt, og saasart det med Anstand kunde skee, begyndte han at leve paa en stor Fod. Da blev det værre for Camilla; hun havde faaet mere Kummer eller Uro og mindre at sysselsætte sig med paa sund Maade; thi nu var hun stor Dame. Hendes Skjæbne tvang hende til at anstille en særegen Sammenligning. Hun ansaae sin Fader, især som hun til Slutningen havde kjendt ham, for et større, renere, ganske anderledes forsøgt og luttret Gemyt end Hald, endskjøndt hun vidste, at Verden vilde dømmet det Modsatte - dog, det var et Dyb, som hun skyede at see ned i. Hun trængte til Noget at udfylde sig med, beskjæftige sine Tanker, hige efter, og glemme, hvad der i hendes Sind var hende til Besvær. Da hun levede saa meget mellem politiske Samtaler, vaagnede en Slags Ærgjerrighed hos hende. Det var ikke den Slags Ærgjerrighed, som opstaaer naturlig i en Kvinde, der er født i en høi Stilling og øiner Muligheden af at komme til at herske. Hendes Ærgjerrighed var en borgerlig, men poetisk Sjæls Tørst efter det store og mægtige Liv, efter at bøie sig i Beundring og fryde sig ved Mænds lysende Bedrifter, og al praktisk Ærgjerrighed, store Damers activ politiske Rolle, var og blev kun en mat, prosaisk Oversættelse heraf. Desuden var Hald ikke ærgjerrig; han vilde nok naae høit; men et usædvanligt Spring, et dristigt Greb laa udenfor hans Tanker; at avancere til det øverste Trin paa Embedsstigen og blive Conferensraad, at stige ifølge de anerkjendte, gamle Vedtægter, var den eneste Ærgjerrighed, hvoraf han var opfyldt, medens han hver Dag arbeidede og passede sin Dont. Om ogsaa hun havde været en Lady Macbeth og energisk kastet sig ud i det Onde, kunde hun ikke have faaet ham til at blive en Macbeth. De øvrige Mænd af Partiet, hun kom i Berørelse med, vare i Grunden heller ikke ærgjerrige, idetmindste ikke i stor Stiil. En Theolog kunde drømme om at blive Biskop, en Jurist om at blive Stiftamtmand o. s. v.; men en egenlig ildfuld Energi viste sig ingensteds, Alle vare en jevn borgerlig Blanding af forskjellige personlige Attraaer og virkelig Interesse for det Almindelige, og Ingen troede aldeles fuldstændig og tilforladelig paa, at den store Forandring vilde komme, Ingen satte sin hele Personlighed ind paa dette Terningkast; men Alle indrettede sig hyggelig for Øieblikket. Det piinte hende, endnu bestandig og daglig at høre tale om den samme Forandring, Omstyrtning, Indførelse af Nyt og Bedre, medens Ingen foretog sig 485 noget Dristigt, udsatte sig for en alvorlig Fare eller ventede Hjælp af Andet end af udenlandske Forhold, af en gunstig Vind, der skulde komme og blæse det Bestaaende overende. »Naar Ludvig Philip dør«, var det stadige Omkvæd. Hun havde en Huusjomfru, der havde tjent hos hendes Fader og var forlovet; Hald vilde bekoste hendes Bryllup; men det blev flere Gange udsat og dog hyppig omtalt. Naar skal det store Slag da staae? spurgte Dalberg engang, da der var Tale om Jomfruens Fortræffelighed og Troskab. Naar Ludvig Philip dør, svarede Camilla med et Smiil, som Dalberg kun halvt forstod.